

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Matthaei Tympii Aureum Specvlvm Principvm,
Consiliariorvm Ivdicvm, Consvlvm, Senatorvm, Et Aliorvm
Magistratvum Cvm Ecclesiasticorum tum Politicorum
omnium**

Tympe, Matthäus

Coloniae Agrippinae, 1617

27 Moribus bonis & amabilibus ornatum esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52641)

spexisset, relicto equo, quo ferebatur, pedibus ei
prosequi in locū, quò per ferebatur. Dū hoc per-
git, contigit semel in vetulæ domū ipsum ingredi
sanguinis fluxu laborantis. Cū autē certior fa-
ctus esset, eiusmodi morbo plurimum Iaspidem
cōferre, misit statim qui vnum, quē habebat, por-
ferret, ipseq; mulieris manū cum inseruit. Breui
autem liberata anus, cū post aliquot temporē ad
Alphonsum venisset, gratias pro accepto benefi-
cio actura, excusauit se, quòd Iaspidē non retulisset,
ne ei daretur vitio, quia sinistro casu eum
miserat. Cū autem qui adstabant grauius eam
inrepassent, subridens Alphonfus: *Mater, inquit,
mea, hi, qui valetudinis suæ nullam rationē habent,
mirantur, si tu, vt valere possis, Iaspidem retinueris.*
Fulg. lib. 5. cap. 1. *Vide Signum 31.* Idem cū matrem
grauius vulneratum vidisset, suo sudario vulnus
eius obligauit. *Panorm. lib. 3. de Alphonf.*

SIGNVM XXVII.

MORIBVS BONIS ET AMA-
bilibus ornatum esse.

M Agistratus boni est, non negligere mori-
ciuitatē & decorum, in vestitu, sermo-
ne, victu, alijs. Sicut autē hyemi necessaria possunt
parari per æstatem, ita boni mores in ipsa iuuentu-
tute sunt comparandi, & ita querendum vitium
cum ad senectutem. (*Plur. de educ. lib.*)

Ratio 1. Quemadmodum oculi vitio alicui
laborantes, perperam cernunt: ita anima mala
lè res gerit. (*Plato 1. de Rep.*)

2. Et cū mores doctrinæ non respondent, vitium
est.

et ac si coenoso puteo purissimam aquam quis
fundat, vbi coenum simul & aquæ puritas con-
matur. *Lyfides Pythag.* Pythagoreorû Sym-
alam erat: cibum in metallum non esse inijcien-
tum: hoc est, sermonem bonum in animum ho-
minis improbi, quòd ita corrumpatur, & putref-
cat, aut in acetum conuertatur.

Adhæc eorum, qui alijs præfunt, errata & vi-
tiosam iocosa, quàm seria notantur, citius cõspi-
ciuntur, & grauius exaggerantur, propter perso-
næ conditionem. (*Plut. in Præcept. ger. Reip.*)

Minus morati etiam inèpti sunt ad conuerfa-
tiones hominum, haud secus atque vinum auste-
ram potioni neuti-quam est accommodatum. Ita-
que ad cõciliandam hominum beneuolentiã ni-
hil bonis & amabilibus moribus accommoda-
tum est.

Ex moribus quoq; signa peti solent, de probi-
tate aut improbitate hominis. Gregorius Naziã-
nus ominatus est *Iulianum Imp.* aliquando Im-
perio Romano magnum malum daturum, prop-
ter ceruicem inflexam, humeros subsultantes, o-
culos vagos, & furiosè intuentes, pedes instabi-
les, nares contumaciam & contemptum spiran-
tes, sermonem hærentem, & spiritu concisum.
(*Orat. 2. in Iulian. Nicephor. lib. 10. cap. 37.*)

Nec in dicendo gratiam obtinent, nec voti
sunt compotes, qui disertum quidem, at non
bene morati sunt; propterea quòd mores di-
scuntur potius, quàm verba considerantur. Nec
mã Spartanorum Principes sententiam bo-
ni hominis non bene morati alteri dederunt
promittendam, cuius spectata erat virtus. *Plut.*
laudat.

Quare si quid audiendum, accedunt bene morati Magistratus tanquam ad sacrum conuiuium placide & tranquille, vultus quieta & seria constitutione, quæ non modò nullam cõtempus, aut indignationis; sed nec aliarum curarum & occupationum indicium habet. Veteres in dedicandis templis Mercuriũ Gratijs adiunxerunt, vt ostenderent, Orationem benignas & placidas vultus requirere. Vitant, ne vultus sit parum iucundus, oculi vagi: declinant quoque susurrum ad aliorum, & subrisonem, corporis circumactionem, & somnoientam oscitationem, aut vultus demissionem.

Sciunt esse tempus, quando nihil; & esse tempus, quando aliquid; nullum autem esse tempus, in quo omnia dicenda sint: (*Hugo de discipl.*) & maximè apud eos esse tacendum, qui virtus & civis potestatem in linguæ acie portant. (*Ammon. Marcell. lib. 18.*) Curt. 4. de garrul. ait: Non sinebit magnum officium cum laude & utilitate, tam publica, quàm priuata, cui tacere graue est.

Norunt quæ turpia factu iudicantur, turpia etiam dictu haberi: (*Isocr. ad Demon.*) & curant, vt oratio sit clara, & suaui; nec expressa nimis, nec oppressa; non agrestis, & subrustica; non nimis vel celeritate, vel tarditate laborans.

In incessu curant, vt authoritatis species, pedus grauitatis, vestigium tranquillitatis esse videatur. Curent, ne aut tarditatibus vtantur, aut gressu mollioribus, vt similes esse videantur porcum ferculis: aut in festinationibus suscipiant nimias celeritates, (pedominarij, id est, pedum pernitate valentes.) (*Cic. 1. de Offic.*)